

NAJPOPULARNIEJSZE ZASTRZEŻENIA DO AKCJI BEZPOŚREDNICH

1. Akcja bezpośrednia to terroryzm.

Terroryzm opiera się na zastraszaniu i paraliżowaniu. Prawie każda akcja bezpośrednia ma na celu motywowanie i inspirowanie ludzi poprzez ukazywanie mocy, jaką mogą wykorzystać do osiągnięcia celów. Podczas gdy terroryzm to domena wyspecjalizowanej klasy czy grupy osób, które chcą przejąć władzę, akcje bezpośrednie prezentują taktyki, które mogą być używane przez wszystkie osoby w celu odzyskania kontroli nad własnym życiem.

2. Akcja bezpośrednia to przemoc.

Opinie, że przemocą jest niszczenie maszyn w rzeźni lub wybijanie okien w siedzibie partii, która promuje wojnę, to nic innego, jak przedkładanie własności nad życie ludzi i zwierząt. Ten zarzut uprawomocnia przemoc przeciwko żyjącym istotom poprzez skoncentrowanie uwagi na prawie własności, i z dala od podstawowych kwestii. Akcje bezpośrednie mogą wstrzymać pewne działania lub niszczyć własność korporacji czy instytucji, ale stanowią raczej przeciwdziałanie przemocy.

W ciągu minionych trzech dekad w trakcie protestów, obywatelskiego nieposłuszeństwa czy akcji sabotażowych w Stanach Zjednoczonych ani jedna osoba nie zginęła ani nie została poważnie ranna. Choć tysiące zostało pobitych, potraktowanych gazem łzawiącym czy aresztowanych. Wystarczy spojrzeć na komunikaty typu: 'Przemoc eskalowała, gdy protestanci zaczęli odrzucać pojemniki z gazem w stronę policji' by dopatrzeć się, kto posiada monopol na przemoc.

3. Akcja bezpośrednia to nie wyraz politycznego działania, ale kryminalnego.

Zamiast zastanawiać się, czy akcja jest legalna, może warto zapytać, czy jest słuszna? Założenie, że powinniśmy zawsze przestrzegać prawa, nawet jeśli jest sprzeczne z naszym sumieniem sugeruje, że wypowiadające się w imieniu prawa osoby posiadają wyższy status moralny. Jeśli prawo wspiera niesprawiedliwość, nielegalne działania nie są występkiem, a potulność wobec prawa nie jest cnotą.

4. Akcja bezpośrednia nie jest potrzebna, gdy ludzie mają wolność słowa.

W społeczeństwie zdominowanym przez media korporacyjne, których uwagę skupia coraz mniej spraw, jest praktycznie niemożliwe rozpoczęcie debaty na wybrany temat, o ile nie zdarzy się coś, co tę uwagę pozyska.

W takich okolicznościach akcje bezpośrednie mogą być odbierane jako wzbogacanie tradycji wolności słowa. Czasami nie wystarczy mówić o niesprawiedliwości, ktoś musi pokazać, że można coś zdziałać.

5. Akcja bezpośrednia może zrażać ludzi.

Dla kontrastu – wiele uczestników i uczestniczek akcji bezpośrednich uważa, że to tradycyjne partie polityczne zrażają ludzi do działania. Różni ludzie cenią różne sposoby działania; szeroki ruch społeczny powinien posiadać szeroki wachlarz opcji.

Czasami ludzie o celach wspólnych z naszymi spędzają więcej energii na potępianie akcji bezpośrednich, aniżeli wymagało jej zorganizowanie. Zamiast sugerować porażkę mogliby/łyby wykorzystać okazję i skupić całą uwagę na sprawie, jakiej dotyczyła akcja.

6. Osoby zaangażowane w akcje bezpośrednie powinny działać w oficjalnej przestrzeni politycznej.

Wiele z osób zaangażowanych w działanie bezpośrednie pracuje także w ramach systemu.

Jeśli oficjalne kanały działania byłyby wydajne we wskazywaniu niesprawiedliwości, można by przypuszczać, że wiele osób nie decydowałoby się na pracę poza nimi, ponosząc duże ryzyko.

7. Akcja bezpośrednia jest wykluczająca.

Niektóre z akcji należą do takich, do których niełatwo zachęcić ludzi, co nie oznacza, że są nieodpowiedzialne czy nieskuteczne. Każda osoba ma inne możliwości i preferencje i powinna być wolna, by móc postępować zgodnie z nimi. Pytanie dotyczy tego, jak zróżnicowane stanowiska ludzi i grup, które mają podobne cele długoterminowe, mogą zostać połączoneby uzupełniać się wzajemnie.

8. Akcja bezpośrednia jest dla tchórzy.

To oskarżenie pojawia się zwykle ze strony osób, które mają przywilej mówienia i działania publicznie, bez obaw o konsekwencje; oznacza to osoby, które mają władzę w społeczeństwie lub te, które ją karnie przyjmują. Wśród ludzi wciąż terroryzowanych przez policję i służby cywilne istnieje inna droga, by przedstawić swój opór i chronić prywatność jednocześnie.

9. Akcja bezpośrednia jest stosowana przez uprzywilejowane młode osoby, niecywilizowanych biednych ludzi czy szukających przygód wariatów/ki itp.

W rzeczywistości akcje bezpośrednie w różnej formie były i są praktykowane przez najróżniejszych ludzi. Jedynym możliwym wyjątkiem mogą być osoby z najbogatszej i posiadającej władzę klasy, w których interesie nie jest praktykowanie jakiegokolwiek nielegalnej czy kontrowersyjnej akcji, ponieważ, nawet jeśli przypadkowo, oficjalne kanały polityczne idealnie odpowiadają na ich potrzeby.

10. Akcja bezpośrednia to prowokacja.

Ta spekulacja zwykle jest czyniona z dystansu, bez konkretnych dowodów. Twierdzenie, że akcje są wynikiem działania policyjnych prowokatorów jest osłabiające; zakłada, że aktywistki i aktywiści nie są w stanie robić różnych rzeczy samodzielnie, przeceniając tym samym moc policyjnej inteligencji oraz wzmacniając iluzję omnipotencji państwa. Prewencyjnie odbiera wartość różnym taktykom stosowanym w rzeczywistości przez ludzi. Jeśli ktoś czuje się uprawniony/a do bezzasadnych twierdzeń, że każda taktyka, której nie aprobuje, to policyjna prowokacja, to utrudniania konstruktywną dyskusję o skuteczności różnych taktyk.

11. Akcja bezpośrednia jest niebezpieczna i mogą za nią grozić poważne konsekwencje, także innym.

Akcja bezpośrednia może być niebezpieczna w warunkach politycznych represji i ważne jest, by osoby w nią zaangażowane nie narażały innych ludzi. To nie jest do końca zarzut, przeciwnie – jeśli aktywność poza oficjalnymi kanałami politycznymi staje się niebezpieczna, tym ważniejsze wydaje się jej uprawianie. Władza może używać akcji bezpośrednich jako wymówki do terroryzowania niewinnych ludzi, ale to jej reprezentanci i reprezentantki powinny odpowiadać za niesprawiedliwość, nie ci, które i którzy przeciwko nim występują. Nawet jeśli aktywistki i aktywiści narażają się na ryzyko, w obliczu przekraczającej wszelkie granice niesprawiedliwości bardziej niebezpieczne i nieodpowiedzialne byłoby pozostawić ją bez kontestacji.

12. Akcją bezpośrednią nic się nie osiągnie.

Każdy skuteczny ruch polityczny na przestrzeni historii, od walki o ośmiogodzinny dzień pracy do Sufrażystek, stosował jakieś formy akcji bezpośrednich. Takie akcje mogą uzupełniać inne strategie politycznej aktywności. Jeśli wyjdą poza rolę wspierającą, mogą wskazać na całkowicie inną organizację życia ludzkiego, w której władza dystrybuowana jest po równo, a każdy człowiek ma prawo, by bezpośrednio odnieść się do wszystkich spraw, które jej lub jego dotyczą.

Tłumaczenie i korekta: mo/SPINA na podstawie
Civilian's guide for direct action – CrimethInc. Agents Provocateurs,
http://www.crimethinc.com/tools/downloads/pdfs/direct_action_guide.pdf

Na początek...

Burza mózgów Wybierz projekt, wymyśl plan.

Jeśli w konkretnej akcji ma sens organizowanie się w sposób otwarty przygotuj się odpowiednio – wybierz osobę, która będzie prezentować formę akcji, strategię, taktykę. Zaprosz znajome osoby, kolportuj ulotki, zapraszaj odwiedzając różne miejsca bezpośrednio. Przygotuj jakieś propozycje wcześniej, na wypadek gdyby się nie pojawiły w trakcie spotkania.

Dla akcji bardziej tajnych zorganizuj burzę mózgów z jedną bądź dwoma zaprzyjaźnionymi osobami, w bezpiecznym otoczeniu.

Burza mózgów może rozpocząć się od zidentyfikowania problemu, który chcesz rozwiązać lub działania, na które masz ochotę; może zależeć od posiadanych zasobów, doświadczenia, jakie pragniesz zdobyć czy ludzi, z którymi chcesz pracować. Możesz zaplanować pojedynczą przygodę lub długoterminową kampanię. Często najlepsze burze mózgów nie dzieją się świadomie, a przy okazji nieformalnych konwersacji czy nawet fantazjowania – dobrą praktyką jest więc ufność, że nawet najbardziej szalone pomysły mogą stać się realne i warte wypróbowania.

Nawet jeśli uczestniczysz w masowych wydarzeniach zorganizowanych przez inne osoby miej plan, możesz wtedy za uczestniczyć na własnych zasadach.

Cele

Ustal cele akcji, nadaj im priorytety.

Dla kogo jest przeznaczona twoja akcja? Czy jest wycelowana w media, odbiorców i odbiorczyźnie mediów, właścicieli i właścicielki wielkich korporacji lub ich akcjonariuszy i akcjonariuszki, policję, rząd, społeczność, a może same osoby w niej uczestniczące?

Co chcesz osiągnąć? Czy chcesz przedstawić jakiś pomysł, zwrócić uwagę na niesprawiedliwość, zainspirować ludzi, zabezpieczyć zasoby na przykład naturalne albo jakieś inne dobra wspólne, odstraszyć, zademonstrować? A może przekazać coś nowego, wzbogacić doświadczenia osób, które się zaangażują?

Ustalenie celów akcji oszczędzi ci bólu głowy później, kiedy plany zaczną ulegać zmianom lub pojawiają się potencjalne trudności i konflikty.

Struktura

Affinity Groups Ścisłe pracuj z tymi, których znasz.

Jednym z najbezpieczniejszych sposobów organizowania akcji bezpośrednich jest podział na affinity groups. Affinity grupa to kilka zaprzyjaźnionych osób, które ufają sobie wzajemnie i dzielą te same cele; poprzez wspólną pracę przez

dłuższy czas stają się efektywni i wydajni.

Na niedużych akcjach członkinie i członkowie AG mogą wziąć na siebie różne role. Na większych poszczególne AG współpracują ze sobą, a każda z nich pełni inną rolę. Ta metoda ułatwia podejmowanie decyzji w wielkiej masie – wtedy każda z grup może uczestniczyć w dyskusji poprzez wyznaczenie osoby ją reprezentującej. Takie współdziałanie wielu affinity grup w dłuższym okresie buduje zaufanie i efektywność.

Rekrutacja

Nowe osoby i grupy zapraszaj ostrożnie.

Kiedy masz gotowy plan zastanów się, ile osób potrzebujesz, by go zrealizować. Zaprosz te, którym ufasz i wiesz, że zechcą się włączyć. Każda potencjalnie zainteresowana osoba, która ostatecznie nie weźmie udziału to niepotrzebne ryzyko w kwestii bezpieczeństwa. Zapraszanie powinno odbywać się pomiędzy osobami lub grupami affinity tak, by osoba niezdecydowana wiedziała jak najmniej o innych zaangażowanych w akcję. Początkowo przekaż ogólną informację, a szczegóły takie jak cel czy datę dopiero po deklaracji zaangażowania. Upewnij się, że wszystkie osoby mają świadomość w jaki sposób ostrożnie przekazywać sobie nawzajem informacje.

Równie ważne jest, by wszystkie i wszyscy wiedzieli, jakiego rodzaju zaangażowania oczekujecie od siebie. Zdarza się, że grupa która prezentuje plan inwestuje więcej niż inne mieszające pracy mogą pójść na marne choćby z powodu zależności od innej grupy, która dołączyła w ostatniej chwili. Uczciwa rozmowa na temat oczekiwań to odpowiedzialność dzielona między wszystkie osoby, z różnych grup. Grupa, która inicjuje projekt powi-

Działanie bezpośrednie to, w uproszczeniu, odrzucenie pośrednictwa – rozwiązywanie problemów samodzielnie, zamiast zwracania się do władz czy polegania na instytucjach.

Każda akcja, która nie korzysta z dostępnych regulacji i reprezentacji by osiągnąć cele bezpośrednio, to akcja bezpośrednia.

W społeczeństwie, gdzie władza polityczna, kapitał ekonomiczny i kontrola społeczna są scentralizowane w rękach elit, zniechęca się nas do bezpośrednich form działania. Takie działania są w szczególnym interesie osób, które walczą przeciw hierarchii i opresji.

Istnieje nieskończenie wiele scenariuszy, w których akcja bezpośrednia może być przydatna.

Przykładowo, reprezentanci/cki nikczemnych korporacji międzynarodowych przyjeżdżają na szczyt do twojego miasta. Chcesz uczestniczyć w proteście przeciwko nim, ale nie chcesz być kolejnym ciałem trzymającym transparent. Najpewniej spędzą sporo czasu planując zezwolenia, które pozwolą im na eksploatację pracownic i pracowników oraz niszczenie środowiska. Chcesz zwrócić uwagę, albo nawet utrudnić im ich działanie. Możesz zorganizować festiwal, wydarzenie, które włączy społeczność, na przykład uliczne party. Akcja bezpośrednia może dotyczyć sadzenia roślin na opuszczonej działce lub bronienu jej poprzez zablokowanie buldożerów, może być okupacją pustostanów, w których zamieszkają osoby bezdomne lub zamknięciem biur rządu. Cokolwiek zrobisz w tajemnicy, z zaufanymi ludźmi albo przeciwnie, na masowym wydarzeniu z setką innych osób, podstawowe elementy będą takie same.

na ostrożnie dzielić odpowiedzialność pomiędzy pozostałe.

Dynamika

Upewnij się, że władza w grupie jest dzielona równomiernie.

Wszystkie decyzje podejmuj poprzez uczestnictwo i konsensus. Jeśli wielkość twojej grupy na to pozwala zorganizuj proces decydowania w oparciu o konsensus (formalny lub nieformalny), by zagwarantować, że głos każdej/każdego będzie wysłuchany, nie zapomnij o agendzie przed każdym spotkaniem, wybierzcie osobę facylitującą oraz odpowiedzialną za kolejkę zgłaszających się w dyskusji.

Im lepsza struktura procesu tym większa szansa, że każda osób za uczestniczy na równych zasadach.

Uważaj na wewnętrzną dynamikę, która może pojawiać się między osobami z różnymi przywilejami czy na przykład lokalnymi działaczkami i działaczami a przyjezdnymi. Im więcej każda osób angażuje się w proces planowania i -gotowania, tym bardziej będzie jej zależało na sukcesie akcji. Grupa o dobrej wewnętrznej dynamice jest mądrzejsza niż jakakolwiek jednostka, razem ludzie mogą pracować lepiej, by wspólnie wieleli w życie pomysły, które narodziły się w głowach poszczególnych osób.

Zwróć uwagę czy każda z osób czuje się komfortowo i jest wspierana w projekcie. Na bieżąco pytaj osoby w ramach formalnej struktury, jak i spoza. Morale w grupie to ważny, choć pomijany aspekt udanego działania bezpośredniego, pamiętaj o tym w obliczu niepewności czy niespodziewanych wydarzeń.

Podstawy

Kultura bezpieczeństwa Informacje dziel z rozmysłem.

Kultura bezpieczeństwa to dobra droga, by ominąć niezdrową paranoję poprzez minimalizowanie ryzyka przez cały czas. Jeśli ty i twoi przyjaciele

postępujcie mądrze, nie powinniście obawiać się inwigilacji czy infiltracji.

Esencją bezpieczeństwa jest założenie, że każda informacja dzielona jest pomiędzy te osoby, które naprawdę muszą ją znać. W niektórych przypadkach, by twoja akcja się udała, musi o niej usłyszeć całe miasto, w innych z kolei kluczowe jest, by poza wąskim gronem nie była dyskutowana. Każda osoba powinna rozumieć jak postrzegane są zasady bezpieczeństwa oraz szanować granice i respektować potrzeby pozostałych w tym kontekście.

Zgoda jest tak samo ważna w kulturze bezpieczeństwa jak w przypadku seksualnej intymności – nigdy nie jest do zaakceptowania naruszenie czy nieuwzględnienie czyichś potrzeb dotyczących bezpieczeństwa. Wyjaśnij innym swoje oczekiwania dotyczące twojego poczucia bezpieczeństwa jak najprędzej.

W szczególnych przypadkach pomocna może okazać się zasada milczenia. Jeśli zostanie ustalona nie wolno ci jej naruszyć, niezależnie od tego ile czasu uplynie od samej akcji. Kiedy grupa decyduje się razem pracować każda z osób powinna być postrzegana jako godna zaufania przez wszystkie pozostałe; taka osoba będzie skłonna raczej skłamać, niż narazić swoich przyjaciół na niebezpieczeństwo czy konsekwencje prawne.

Od samego początku ustaw poziom zabezpieczania na najwyższy jaki jest wymagany dla danej akcji, potem zawsze możesz go obniżyć.

Uważaj na monitorowanie i śledzenie twoich działań: nagrania z kamer, opłaty za telefon, wybierane numery i treści rozmów telefonicznych, odciski palców (na przykład na bateriach w latorce, ale też wszędzie na zewnątrz), miejsca, które odwiedzasz i ludzi, z którymi cię widziano. Szczególnie dobieraj miejsca spotkań, uważaj na śmieci które wyrzucasz i pliki w twoim komputerze. Zabezpiecz hasłami wszelkie urządzenia i przygotuj alibi, na wypadek gdyby było potrzebne.

Pomoc prawna Przygotuj wsparcie prawne na czas akcji i po.

Każda osoba powinna być przygotowana na ryzyko, jakie niesie ze sobą udział w akcji, także w postaci konsekwencji prawnych. Ważne, byś nie decydował/a się na więcej, niż czujesz, że możesz – jeśli podczas akcji zostaniesz zraniona, aresztowany czy doświadczysz takiego poziomu zagrożenia, na jaki nie byłaś/eś emocjonalnie przygotowana/y konsekwencje mogą być dla ciebie destrukcyjne. Dużo lepiej jest działać powoli, kreując swoje zaangażowanie w działanie w sposób zrównoważony w ciągu całego życia, niż rzucić się do akcji, nabrać złych doświadczeń i dać sobie

postępować mądrze, nie powinniście obawiać się inwigilacji czy infiltracji.

Esencją bezpieczeństwa jest założenie, że każda informacja dzielona jest pomiędzy te osoby, które naprawdę muszą ją znać. W niektórych przypadkach, by twoja akcja się udała, musi o niej usłyszeć całe miasto, w innych z kolei kluczowe jest, by poza wąskim gronem nie była dyskutowana. Każda osoba powinna rozumieć jak postrzegane są zasady bezpieczeństwa oraz szanować granice i respektować potrzeby pozostałych w tym kontekście.

Telefon alarmowy powinien być dostępny przez cały czas trwania akcji. Z niektórych aresztów nie można dzwonić na komórkę, pamiętaj. Zorganizowanie takiego telefonu nie powinno obciążać osób, które go odbierają lub pod niego dzwonią – jeśli więc częścią waszego alibi jest wersja, że się nie znacie, nie dzwońcie wszyscy pod ten sam numer. Jeśli boisz się, że nie zapamiętasz numeru, zapisz go gdzieś na ciele niezmywalnym markerem. Osoba odbierająca telefony powinna znać imiona i nazwiska potencjalnie aresztowanych, by w razie konieczności móc sama sprawdzić ich status.

Jeśli jest taka możliwość możesz zapłacić kaucję za osobę aresztowaną, w przeciwnym razie zostanie w areszcie aż do rozpoczęcia procesu. W przypadku przewinień czy naruszeń prawa policja zwykle wypuszcza aresztowane osoby po przesłuchaniu.

Jeśli ryzykujesz bycie aresztowaną/y zdecydуй wcześniej, czy chcesz mieć przy sobie dokumenty potwierdzające twoją tożsamość. Ich posiadanie przyspieszy proces. Z drugiej strony grupa aresztowanych, która odmawia podania danych, może próbować negocjować, grając na czas i zyskując poczucie kontroli.

Jeśli zażywasz jakieś leki miej je ze sobą, może ci też pomóc zaświadczenie od lekarza o konieczności ich podania.

Znajdź współczującego i godnego zaufania prawnika/prawniczkę, dla większych akcji nawet kilku. Dobrze, by miał/a doświadczenie z podobnymi sprawami.

Każda, także nieduża społeczność, w której mogą pojawić się aresztowania, powinna gromadzić finanse na takie cele na zapas, oszczędza to bieganiny w trakcie sytuacji niebezpiecznych.

Imprezy benefitowe, zyski z distro czy infoshopów, wsparcie finansowe od zamownych sympatyków i sympatek, znajomi i znajome z kontaktami w szkołach, uniwersytetach i innych miejscach gdzie można zorganizować duże zbiórki – to wszystko możesz zorganizować. Bądź pewna/pewny, że pieniądze trzyma osoba godna zaufania i łatwo dostępną.

Rozważ strategię medialną dla różnych scenariuszy – czy lepiej będzie zebrać dużo uwagi oraz wsparcia z zewnątrz czy, na przykład, trzymać sprawę pod kontrolą,

Media

Ustal czego potrzebujesz i osiągnij to.

Na długi przed akcją, kiedy ustalasz cele i nadajesz im priorytety, pomyśl dokładnie czego oczekujesz ze strony mediów. To może oznaczać wcześniejsze przygotowanie notatki prasowej (kto, co, kiedy, gdzie, jak i dlaczego) lub komunikatu dla osoby, która będzie w mediach reprezentować wasze działania. Czy zaprosicie media niezależne czy mainstreamowe? Czy lepiej zorganizować konferencję prasową czy wysłać mediom informacje oraz rozmawiać przez telefon? Zgadzać się na wywiady face to face czy tylko telefoniczne? Anonimowo czy nie? A może powierzyć całą dokumentację medialną grupie wybranej spośród was?

Jeśli obawiasz się zmanipulowanych lub niekorzystnych przekazów medialnych lub niekorzystnych przekazów medialnych warto wybrać osobę spośród twojej grupy, która dopilnuje, by fotografowie nie robili zdjęć niektórych rzeczy, sytuacji, momentów.

Jeśli decydujesz się na rozmowy z mediami przygotuj kilka najważniejszych punktów do przekazania, które osoba odpowiedzialna za kontakt powtórzy sobie kilka razy, dziennikarzom i dziennikarce komórkę, by kontrolować źródła z jakich będą korzystać. Obserwuj reporterów i reporterki, których przekaz jest dla was korzystny, wybieraj ich do współpracy.

Materiały prasowe umieść na stronie internetowej, a następnie przekazuj jej adres mediom mainstreamowym, by zebrać jak najwięcej widzów i czytelniczek, którzy i które dotrą do waszego przekazu. Informacje możesz także przekazywać samodzielnie – na plakatach, w pirackim radiu, wysyłając maile i listy tradycyjne oraz rozmawiając z ludźmi bezpośrednio (chodząc po domach, organizując punkt informacyjny).

Jeśli twoja akcja wymaga dużej dbałości o bezpieczeństwo, przy wysyłaniu materiałów dla prasy używaj komputerów publicznych, które nie zapamiętują śladów w internecie. Uważaj na inne sprzęty elektroniczne, dla przykładu aparaty fotograficzne kodują informacje w opisie wykonywanych zdjęć, które mogą posłużyć do zidentyfikowania sprzętu.

Praca

Planowanie Przestuduj kontekst, rozrysuj strategię, zaplanuj różne scenariusze.

Prawidłowe planowanie do esencja bezpiecznej, efektywnej akcji. Pamiętaj o celach i priorytetach, w oparciu o posiadane zasoby zaplanuj różne strategie.

Zważ ryzyko i potencjalne korzyści z jego poniesienia. Zawsze wybieraj najbezpieczniejszą drogę osiągania celu i bądź pewien/pewna, że możesz pozwolić sobie na ryzyko, jakie się z nią wiąże.

Często zdarza się, że w miarę planowania projekt staje się bardziej ambitny i ryzykowny, zwykle do czasu, aż jedna z zaangażowanych w niego osób nie wyrazi wątpliwości – od tego momentu konieczne może być opracowanie bezpieczniejszej, mniej rozbudowanej wersji planu.

Istnieją tysiące czynników, jakie należy uwzględnić podczas planowania. Powinnaś/powinieneś wybrać najbardziej efektywną taktykę, uwzględniając aktualny kontekst społeczny i polityczny. Musisz wybrać miejsce akcji, biorąc pod uwagę wszystkie jego cechy, na przykład datę i porę doby. Miej w głowie wszelkie osoby, które mogą pojawić się w okolicy w tym czasie, jak mogą zareagować?

Przychylnie czy raczej czujnie i wrogo?

Ustal i oszacuj czas trwania wszystkich elementów działania oraz sposób komunikowania między osobami zaangażowanymi w poszczególne części.

Próbując przewidzieć reakcje innych, powiedzmy policji, rozważ czynniki, które mogą mieć na nią wpływ: czy spodziewali się takiego działania, czy akcja była niespodzianką? Jeśli masz przewagę zaskoczenia, ile może potrwać? Czy działanie skupi duże zainteresowanie? Czy od razu będzie jasne, co takiego robicie?

Czy przeciętni ludzie i media mogą się pojawić i jaki będzie ich wpływ na decyzję przedstawicieli/ek władzy?

Jaka może być strategia działania policji, czy będą skłonni do agresji czy raczej zechcą uniknąć prowokacji?

W jaki sposób się komunikują, jak szybko przemieszczają, gdzie stacjonują, którą drogą mogą przyjść?

Nie zapomnij o drobnych działaniach logistycznych, bywają niedoceniane – transport ludzi, komunikacja w stresujących sytuacjach – to wszystko przygotuj wcześniej, tak samo jak strategię wyjścia. Ponieważ plany mają to do siebie, że zwykle nie idą tak, jak zostały wymyślone, ważne jest by mieć plany awaryjne dla różnych scenariuszy. Rozpisz je w prostym schemacie:

Jeśli..., wtedy ja/my...

Miej w głowie kilka celów, na wypadek gdyby ten wymarzony okazał się niemożliwy do zrealizowania. Podstawowa struktura komunikacji i sposobu decydowania pomoże ci przygotować się na sytuacje inne niż te przewidziane w scenariuszach.

Uważaj na narażenie na ryzyko jednych osób dla drugich, przedstawiciele

władzy mogą chcieć oskarżyć kogokolwiek, dlatego ważne jest, by zadbać o bezpieczeństwo tych, które i którzy na pewne rodzaje ryzyka nie są gotowi, jednocześnie troszcząc się o tych, które i którzy narażają się na niebezpieczeństwo.

W niektórych sytuacjach możesz zorganizować wielowarstwową grupę, w której wszystkie osoby znają generalne założenia, ale tylko niektóre mają szczegółowe informacje (aż do ostatniej chwili) i wiedzą, kto odpowiada za najbardziej ryzykowne działania.

Przygotuj się na najbardziej pożądanym scenariuszu tak samo, jak na najgorszym.

Nowe pomysły, jeśli są dobre, mogą się nie udać, ponieważ ludzie nie potrafią myśleć o ich konsekwencjach. Z kolei stare zawodzą jako zbyt znane, także dla przedstawicieli/ek władzy. Czasami najlepsze rezultaty daje zastosowanie starych taktyk w zupełnie nowych warunkach.

Przypomnij sobie wcześniejsze podobne akcje, to może okazać się przydatne.

Jeśli zbierasz doświadczenia sprzed lat oraz uczysz się z sukcesów i porażek innych osób rozwijasz swoje umiejętności przewidywania i przygotowywania się do wszelkich sytuacji.

Przygotowania

Zbierz potrzebne rzeczy, odpowiednio się ubierz.

Jak tylko ukończysz planowanie rozpisz czas, zaczynając od dnia akcji i odliczając w tył, by ustalić deadline'y dla poszczególnych działań.

Jeszcze na początku planowania pomyśl, jakie środki finansowe, materiały czy inne zasoby będą ci potrzebne i jak je zdobędziesz. Jeśli priorytetem jest bezpieczeństwo, być może część rzeczy może zgromadzić i trzymać affinity grupa stacjonująca poza miastem?

Sprawdź, czy każda z osób posiada odpowiednie ubranie, także na konieczność szybkiego przebrania się. Pomyśl o bezpieczeństwie także w kontekście stroju – jeśli decydujesz się założyć czarne ubrania w celu osiągnięcia anonimowości, uważajcie na szczegóły, które mogą być łatwe do zidentyfikowania.

Jeśli zamierzacie wchodzić w tłum pamiętajcie, że w różnych miejscach i przy różnej pogodzie ludzie ubierają się inaczej. Jeśli jest taka potrzeba zsynchronizujcie zegarki.

Sprawdź dwa razy czy wszystko jest gotowe na czas, zrób praktyczną próbę lub choćby omów z grupą akcję krok po kroku. Jeśli teren jest dla kogoś nowy zorganizujcie mapy.

Niektóre potrzebne rzeczy możesz przygotować w terenie odpowiednio wcześniej, tylko nie zapomnij ich potem zabrać.

Zwiady

Zapoznaj się z okolicą, bądź na bieżąco z ewentualnymi zmianami.

Przed akcją dokładnie przestuduj okolicę. Rozrysuj bezpieczne drogi dostania się na miejsce i opuszczenia go, zwróć uwagę na ukryte miejsca, ewentualne przeszkody, kamery przemysłowe (także te w bankomatach czy sygnalizacji świetlnej). Zanotuj ile czasu zajmuje droga, sprawdź na ile widoczne mogą być działania w kluczowych miejscach.

Jak daleko znajduje się komenda policji albo innych służb?

Czy istnieje szansa, by w razie potrzeby opóźnić ich przyjazd?

Kto jeszcze przebywa w okolicy?

W trakcie zwiadów postaraj się nie zwracać na siebie uwagi ani nie pozwól na zarejestrowanie twojej obecności w jakiegokolwiek formie.

Co najmniej jeden zwiad powinien odbyć się w tej samej co akcja godzinie, a jeśli to możliwe, sprawdź wszystko szybko tuż przed akcją, by mieć pewność, że nie pojawiły się jakieś zmiany. W przypadku niektórych zadań, na przykład wspinania na stromy dach, dobrze jest zrobić próbę praktyczną.

Informacje możesz także zgromadzić w oparciu o fotografie, mapy, foldery; mapy terenu dostępne są w internecie. Część z nich udzielana jest w punktach informacji turystycznej.

Innym sposobem jest telefon z zapytaniem (przykładowo jako student/ka piszący/a sprawozdanie) lub uczestnictwem w wycieczce z przewodnikiem. Jak tylko uda ci się zebrać wszelkie potrzebne informacje dobrze jest przygotować mapę dopasowaną do działań, zaznaczając na niej ważne punkty i części. Po wszystkim ostrożnie pozbadź się wszystkich zebranych materiałów papierowych.

Role

Podziel odpowiedzialność, ustal sposób podejmowania decyzji.

Przedstaw wszystkie potrzebne do wykonania zadania role i zadaj, by każda była zajęta. Role mogą dotyczyć blokowania, komunikowania z mediami, obserwowania, zwiadów, pomocy prawnej, kierowania samochodem, podejmowania decyzji taktycznych czy też włączania się w tłum, by podjąć działania w razie konieczności lub dać znak innym.

W niektórych sytuacjach dobrze jest mieć zastępstwo dla kluczowych ról, na wypadek awaryjnej sytuacji w ostatniej chwili. Jest to praktyczne zwłaszcza w sytuacji, gdy nie wiadomo jakiego dnia czy o jakiej godzinie akcja może mieć miejsce.

Dyplomacja

Rozważ, jak akcja wpłynie na otoczenie.

Jeśli twoje działanie jest częścią większego, możesz trafić na duże spotkania, podczas których każda z grup będzie próbować koordynować pracę. To bywa przydatne, ale pochłania mnóstwo czasu i energii, dlatego przygotuj się, by przekazać, co dokładnie chcesz osiągnąć.

Niezależnie od tego, czy robisz coś z setkami innych aktywistów i aktywistek, czy też z dala od kogokolwiek, zawsze zastanów się, jak wpłynie to na innych ludzi. Czy możesz narazić kogoś na zagrożenie? Czy działanie może spowodować polityczne represje? Jeśli tak, czy inne osoby poradzą sobie z tym, czy jest szansa, by jakoś je zrekompenzować? Czy akcja może utrudnić ludziom wykonywanie ważnej pracy w danej społeczności? Czy jakieś gwarancje i zabezpieczenia mogą być potrzebne przed, w trakcie i po akcji?

Wywiąż się ze wszystkich zasad, na jakie umówiłaś/eś się z pozostałymi grupami, część z nich być może zechce ci pomóc, znając lub nie szczegóły działania.

Jeśli zbudujesz zaufanie i troskę masz szansę na alians w przyszłości.

W trakcie i po akcji Uważność

Pozostań w pogotowiu Pozostań całej akcji.

Świadomość to klucz do sukcesu każdej akcji. Atmosfera czy warunki mogą zmienić się bardzo szybko, dlatego ważne jest, by być na bieżąco z tym, co dzieje się wokół i przygotować się wcześniej na reakcje na różne scenariusze. Dla przykładu – czy przyjechanie jednego wozu policyjnego to duży kłopot? A dziesięć?

Czy w tym mieście policja często śledzi demonstrantów i demonstrantki?

Nigdy nie można przewidzieć do końca, co się wydarzy, dlatego przejście przez potencjalne scenariusze i znalezienie pomysłu, jak twoja grupa chce zachować się w danej sytuacji, da każdej z osób solidne wyobrażenie o tym, jak reagować i jak nie reagować, gdy sytuacja się zmienia.

Kiedy informujesz inne osoby o tym, że coś się zmieniło, skoncentruj się na zwiększonej informacji, a nie wnioskach, jakie z niej wyciągniesz ('Policja zakłada maski gazowe' zamiast 'Zaraz nas gażą!'). To pozwoli każdej osobie wnioskować samodzielnie. Spróbuj powstrzymać panikę i tendencje do rozemocjonowania.

Komunikacja

Zadbaj o informowanie.

Podczas akcji skauci mogą śledzić wydarzenia w terenie – przyjazd policji, ruch ludzi, inne aktywności w pobliżu akcji czy strefy bezpieczeństwa. Do kontaktowania przydać się mogą telefony, krótkofalówki,

gwizdki oraz takie sygnały jak fajerwerki czy klaksony samochodowe. Jeśli masz możliwość podsluchu policyjnego radia wykorzystaj to. By ułatwić komunikację skauci mogą przekazywać informacje pojedynczym osobom lub podgrupon biorącym udział w akcji. W masowych wydarzeniach mogą wysyłać wiadomości do komórki, która dba o ich przekazanie.

Wypożyczenie techniczne ułatwia działania, niesie jednak ze sobą ryzyko inwigilacji. Możesz używać kodów czy nicków, ale w granicach rozsądku – skomplikowane kody są trudne do zapamiętania, istnieje też groźba, że zostaną uznane za naczące coś innego (na twoją niekorzyść), na przykład przez prokuraturę. Nawet jeśli nie decydujesz się na jakiś system komunikacji, dobrze jest ustalić sygnał na konieczność przerwania akcji w sytuacji niebezpieczeństwa.

Zakończenie Wyjdź w odpowiednim momencie.

Bezpieczne zakończenie akcji to najczęściej niedoceniana część. Zadbaj o plan wyjścia wcześniej. Jeśli pracujesz w dużej grupie, zwłaszcza z osobami, które nie brały udziału w procesie planowania, pomyśl jak uniknąć tendencji do formowania beźmyślnego tłumu, podczas gdy lepiej byłoby się rozproszyć. Przygotuj się na opuszczenie miejsca akcji, być może trzeba będzie szybko biec, innym razem odejść spacerkiem. Porzuć wszystkie rzeczy, które mogą cię pograć, jeśli to możliwe w miejscu, gdzie nikt ich nie znajdzie. Poczekaj ze zmianą ubrania na miejsce, gdzie na pewno nie będziesz obserwowana/y.

Jeśli jest taka potrzeba, spotkajcie się po akcji – sprawdźcie czy wszystko w porządku, przygotujcie notatkę prasową, poszukajcie pomocy z zewnątrz czy zbierzcie pieniądze na ewentualną kaucję. Jeśli kogoś aresztowano, weź kontakty do tych, którzy/e mogą złożyć zeznania lub dostarczyć dokumentacji.

Ewaluacja

Spotkaj się po akcji, by podyskutować o tym co poszło dobrze i jakie lekcje możesz wyciągnąć na przyszłość.

Zaraz po akcji zniszcz dowody, które mogą być użyte przeciwko tobie, a narzędzia, które mogą być powiązane z akcją ukryj poza domem. Zbierzcie się w grupie w bezpiecznym miejscu, by porozmawiać o tym, co się wydarzyło. Bądź na bieżąco z tym, co dzieje się dalej – wspieraj osoby oskarżone, dostarczaj informacji na zewnątrz (by cele akcji były jasne), rozwiąż konflikt.

Cieszcie się sukcesem, dajcie sobie nawzajem konstruktywną krytykę, uczcie się na błędach oraz zacznijcie plany na kolejną akcję bezpośrednio.

